

sche bewondering, die tot cultureele sterilitéit doemt, van dat Zweden, dat het oogeblik geniet, het „carpe diem” predikt zelfs, maar zelf tusschen de festijnen gelegenheid vindt, in gestagen arbeid lust tot ontspanning te kweeken. Dat Zweden verrijst dan ook voor uw verbeelding als gij Wieselgren in 't Nationaal Museum u toe ziet drinken: „Lefve Sverige!”

Dat is een geestesgesteldheid, die na verwant is aan die van den schilder.

Daarom wellicht ook gaat van dit werk zooveel uit, is de atmosfeer er zoo vol van zijn eigen leven. Die begrijpende belangstelling treft overigens in 't bijzonder in de schilderijen die getuigen van Zorns liefde voor zijn geboorteland, doch het allermeest voor het zuiverste symbool van den band die hem aan Dalarna bindt voor zijn moeder.

Het is in hoge mate eigenaardig, hoe hij, voor wien anders het algemeen menschelijke, de diepere kern hoofdzaak is, in dit werk veel meer gezocht heeft naar hetgeen daarin specifiek tot Dalarna behoort, het moest getuigen van zijn eigen Dalkarl-zijn. De liefde tot zijn moeder is niet slechts liefde voor haar, aan wie hij het leven dankt, maar vooral voor haar, aan wie hij dankt, dat hij als zoon van Dalarna werd geboren.

Iets van hetgeen deze schilderij een zoo echt, groot kunstwerk doet zijn, is in al het

werk dat van Dalarna getuigt. Kings Karin, die hoog in Lapland bij Dr. Hj. Lundbohm hangt te stralen, de klokkenmaker uit Mora (pag. 421), het zijn uitingen van den drang zijn liefdevol en diep begrip voor wat voor Dalarna karakteristiek is te doen gevoelen aan zich en aan anderen, en nergens frappeert dat sterker en op meer overtuigende wijze dan in het eenige van zijn sculpturale werk hier afgebeeld, zijn Gustaaf Wasa.

Die jonge boer daar op den heuvel van Mora neergezet,

waar hij eens de Dalkarlar opriep tot den strijd, een figuur, machtig van ingehouden harts-tocht — men lette op de hand, die den hoed vastknelt, op de gebogen vingers van de rechterhand — door geleden onrecht gestaald, recht is de rug, de borst hoog, het hoofd geheven — zoon van een krachtig volk met fiere traditie, die de stichter zou worden van het

DE KLOKKENMAKER UIT MORA, 1909. (EIGENDOM VAN DEN SCHILDER).

hedendaagsche Zweden, dat is het ideaal van het „enfant gaté” der Zweedsche schildersbent, het is zijn grootste werk geworden.

Voor het werk staande — het was een koele Juni-avond na een fel warmen dag, het meer van Siljan lag te glanzen onder een hemel zoo onwaarschijnlijk diepblauw, als ik voordat ik in 't Noorden was alleen had gezien op 't werk van primitieven, het koren stond in schoven tegen de glooiing aan van de heuvels, die 't meer omringen, de